

Gods werk in heden en toekomst (2)
n.a.v. Hand. 15:14-18

In het eerste deel hebben we gezien (bijvoorbeeld vanuit Jesaja), dat God doét wat Hij heeft gezegd. Hij is de Enige, Die je volledig kunt vertrouwen op Zijn Woord. Jak. 1:17 zegt:

“Alle goede gave, en alle volmaakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, **bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering.**”

Wat God gezegd heeft, dat zàl Hij doen!

In de eerste studie hebben gezien vanuit Hand. 15, dat God éérs een volk aanneemt door Zijn Naam. Dit wijst op de tijd van de gemeente. We vinden dit ook in de brief van Paulus aan Titus. Tit. 2:11:

“Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.”

Sinds de opstanding van Christus worden we zalig op grond van geloof. De Here Jezus stierf voor alle mensen en de genade wordt sindsdien aan alle mensen aangeboden. Het enige, wat God vraagt, is geloof. Petrus zei op de Pinksterdag (Hand. 2:21,40):

21 En het zal zijn, dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.

40 En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: **Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!**

Paulus heeft het als volgt verwoord in 2 Kor. 5:20:

“Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: **laat u met God verzoenen.**”

God heeft de eerste stap gezet. Hij biedt ieder mens genade aan in Christus. Van de mens wordt verwacht, dat hij in geloof het offer van Jezus Christus accepteert. Daarmee accepteert men Hem als de Zaligmaker. Wanneer wij dat doen, gaat de genade in ons werken. Tit. 2:12:

“En (*die genade*) onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld;”

De genade van God leert ons om de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden te verzaaken en in plaats daarvan matig, rechtvaardig en Godzalig te leven in deze tegenwoordige wereld. De kracht van de genade is groter dan welke inzet of wet. Wanneer we die genade laten werken, dan zal Hij ons veranderen; van binnenuit! Dàn kunnen we ware dienstknechten van God zijn.

Soms schrikken mensen en vragen: “Hebben we dan helemaal geen wetten en regels meer nodig om God te dienen?”. De Bijbel leert, dat de genade in onze tijd het beginsel is; om behouden te worden én om daaruit te leven tot eer van God! Die genade onderwijst ons vanuit het Woord van God. Sommigen reageren dan met: “Als we helemaal geen wetten en regels meer hebben, dan kunnen we dus doen en laten wat we willen”. Dat staat hier niet! Hier staat

juist, dat we ons niet meer zouden uitstrekken naar de goddeloosheid en wereldse begeerten. In plaats daarvan zouden we matig, rechtvaardig en Godzalig leven. Kortom: als de genade heerst in ons leven, dan heeft dat tot doel, dat wij tot eer van God gaan leven en Hem gaan dienen. Dan is er geen sprake meer van bandeloosheid en wetteloosheid. Integendeel! Dan leven we vanuit eerbied voor God, voor de Here Jezus Christus en voor Zijn Woord. Wie zich aan dat Woord onderwerpt, die zal door God geleerd worden om Hem te dienen.

Tit. 2:13-15:

13 Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus;

14 Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.

15 Spreek dit, en vermaan, en bestraf met allen ernst. Dat niemand u verachte.

Wij zien uit naar de dag, waarop de Here Jezus Christus zal verschijnen in de lucht, om Zijn gemeente tot Zich te trekken. Wij verwachten de spoedige komst van de Heer! Dit is een zalige hoop! Zoals hier staat, verwachten wij de verschijning van de heerlijkheid van de grote God, namelijk onze Zaligmaker, Jezus Christus. Hij verschijnt dus in heerlijkheid.

Het gaat hier niet over Zijn verschijning op de Olijfberg (Zach. 14:4). In Hand. 1:14 zeggen de beide engelen tegen de discipelen, dat de Here Jezus Christus op dezelfde wijze zal terugkeren als Hij is heengegaan naar de hemel. Dat wil zeggen: op de Olijfberg en zichtbaar. Hand. 1:11:

“Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.”

De wederkomst, die in Zach. 14 en Hand. 1 beschreven wordt, is in de eerste plaats ten behoeve van Zijn volk, Israël. Die wederkomst vindt plaats aan het einde van de 70ste week, waarover Dan. 9:24-27 spreekt.

Hier in Titus gaat het **niet** over de wederkomst aan het eind van de 70ste week. Hier is sprake van de “verschijning” ten behoeve van de gemeente (niet zichtbaar voor de wereld). Deze verschijning vindt plaats vóór de 70ste week begint. Deze verschijning is beter bekend als “de opname van de gemeente” (1 Thess. 4:13-18). Wij verwachten de Zoon uit de hemel, Die opgewekt is. Hij verlost van de toekomstige toorn (1 Thess. 1:10). Onze wandel (ons burgerschap) is in de hemel, waaruit (op grond waarvan) wij onze Zaligmaker verwachten, namelijk de Here Jezus Christus. Hij zal ons vernederd lichaam veranderen, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam (Fil. 3:20,21). Hiervan kunnen wij ons nauwelijks een voorstelling maken. Ons aardse lichaam is sterfelijk en verouderd. Het lichaam, wat we van de Heer ontvangen, is onvergankelijk en zal gelijkvormig zijn aan Zijn verheerlijkt lichaam.

1 Joh. 3:1,2 formuleert het zo:

1 Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden*. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.

2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

** In de grondtekst staat er nog achter: “en wij zijn het”.*

Gelovigen van de gemeente maken deel uit van het lichaam van Christus. Wij verwachten Zijn verschijning en tot het moment van de opname leven wij uit die verwachting. Tot aan het moment van Zijn verschijning krijgen we van de Heer alle gelegenheid om Hem (beter) te leren kennen vanuit de Bijbel en om Hem te dienen. Dat heeft eeuwigheidswaarde, want onze loopbaan hier op aarde zal voor de rechterstoel van Christus worden beoordeeld (2 Kor. 5:10). Hij zal ons, als we trouw zijn geweest, loon, eer en heerlijkheid geven (individueel).

Wij verwachten onze grote God en Zaligmaker, de Here Jezus Christus. Daarmee is tevens gezegd, dat de Here Jezus Christus God is, want Hij is onze Zaligmaker. Dit blijkt ook uit 1 Joh. 5:20:

“Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij den Waarachtige kennen; en wij zijn in den Waarachtige, namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus. **Deze is de waarachtige God**, en het eeuwige Leven.”

In Tit. 2:14 staat: “Die Zichzelf voor **ons** gegeven heeft, opdat Hij **ons** zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken”. Het is belangrijk om te zien, dat het hier nog steeds gaat over “ons”. Hij heeft Zich voor óns overgegeven! De genade van God is voor alle mensen bestemd, maar die genade onderwijst óns. “Ons” slaat op gelovigen. Hij heeft Zich voor gelovigen gegeven, opdat Hij gelovigen zou verlossen van alle ongerechtigheid. Hij reinigt voor Zichzelf een eigen volk, opdat dit volk ijverig zou zijn in goede werken. In de eerste studie hebben dit volk reeds besproken. Het werd namelijk in Hand. 15:14 door Jakobus aangehaald:

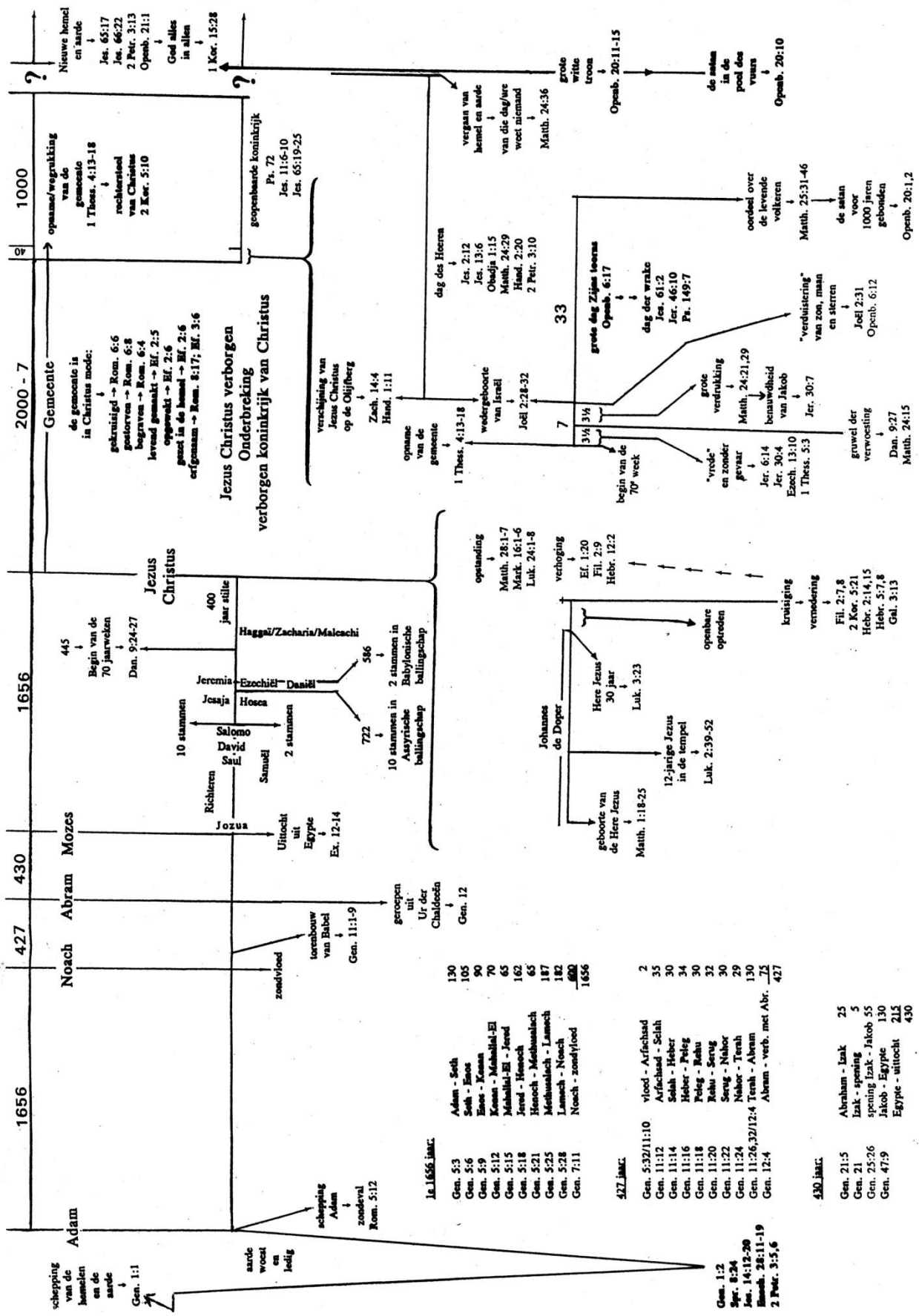
“Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht, om uit hen een **volk** aan te nemen door Zijn Naam.”

Wie sinds de opstanding van Jezus Christus tot geloof komt (waar ook ter wereld), maakt deel uit van dat volk. De Heer reinigt dat volk, opdat het ijverig zou zijn in goede werken. Aan het kruis heeft Hij Zich overgegeven voor de hele wereld. Eén is voor allen gestorven. 2 Kor. 5:15:

“Als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is.”

De Heer stierf voor alle mensen, om de zonde der wereld weg te nemen. De Here Jezus Christus was de Enige, Die dat kon doen! Wij zijn niet in staat om onszelf te redden. Hij was zonder zonde en kon daarom de Zaligmaker der wereld zijn. Nà Zijn opstanding is Hij de Verheerlijkte, Die aan de rechterhand Gods zit. Hij zit in de hemel; op de troon der genade (Hebr. 4:16). In die hoedanigheid geeft Hij Zich nu over ten behoeve van Zijn lichaam, de gemeente. Hij geeft Zich nu niet over voor de hele wereld, want dat heeft Hij aan het kruis gedaan. Hij geeft Zich in onze bedeling over ten behoeve van “het volk door Zijn Naam”, voor dat “eigen volk”. Ten behoeve van dat volk ziet de Heer voorlopig af van Zijn rechten en Zijn heerlijkheid in deze wereld. Hij ziet voorlopig af van Zijn koningschap over Israël en de overige volkeren. Dat is volledig in overeenstemming met Gods heilsplan. In deze tijd ziet Hij van Zijn aardse rechten af, om Zich te wijden aan de roeping en opbouw van de gemeente, Zijn lichaam.

In het schema op pag. 4 ziet u een beknopte weergave van het plan van God.

Het heilsplan begint links met de schepping van hemelen en aarde (Gen. 1:1), gevolgd door de val (nederwerping) van die schepping (Gen. 1:2). Vervolgens heeft de Heer de schepping hersteld in zeven dagen (de herschepping, of “restitutie” genoemd).

Wanneer u de tijdbalk volgt (van links naar rechts), dan vindt u vervolgens Adam, Noach, Abram en Mozes. Na Mozes komen de richteren, de koningen en de diverse profeten. De tijd tussen Maleáchi en het optreden van Johannes de Doper en de Here Jezus is weergegeven als “vierhonderd jaar stilte”.

De indeling (de verticale strepen op de tijdbalk) komen overeen met de zeven fasen (ook wel “bedelingen” genoemd) in Gods heilsplan. De eerste fase loopt vanaf Adam tot Noach (1656 jaar). De tweede fase begint bij Noach en loopt tot Abram (427 jaar) enzovoort.

Na de opstanding van Jezus Christus ziet u, dat de balk ineens veel hoger is geplaatst (onder “2000 – 7” staat een balk met “Gemeente” erin geplaatst). Deze balk is hoger geplaatst, omdat dit deel van de tijdbalk op de tijd van de gemeente wijst. De gemeente heeft een hemelse roeping en bestemming. Daarom worden gelovigen van onze bedeling opgeroepen om de dingen te zoeken, die boven zijn (Kol. 3:1-3).

De periode van de gemeente is de vijfde fase in Gods heilsplan (de vijfde bedeling). Deze fase wordt in Ef. 3:2 “de bedeling der genade Gods” genoemd. Deze fase is begonnen bij de opstanding van Christus en eindigt met de opname van de gemeente (1 Thess. 4:13-18). Wij leven in die fase. We leven nog wel in deze wereld, maar we behoren feitelijk bij een ànder rijk. We leven hier niet om de wereld te verbeteren, maar ten dienste van God en tot opbouw van Zijn gemeente. Gelovigen zijn levende stenen, die gebouwd worden tot een woonstede Gods in de Geest (Ef. 2:22). We mogen geestelijke offeranden offeren, die Gode aangenaam zijn in Jezus Christus (1 Petr. 2:5).

Tijdens de vijfde fase in Gods heilsplan worden mensen, die tot geloof komen (ongeacht afstamming, ras of volk), getrokken uit deze tegenwoordige wereld en toegevoegd aan het volk, wat God Zich nu verzameld door Zijn Naam (Hand. 15:14). Christus is het Hoofd van dat volk, de gemeente (Ef. 1:22).

Na de tijd van de gemeente volgt een periode, die in de Bijbel “de bedeling van de volheid der tijden” wordt genoemd, waarin Israël en de overige volkeren zullen worden onderworpen aan Christus. Deze periode is onder de basisbalk (onder de accolade) uitvergroet in 7 en 33 jaar. Daarna breekt het aardse koninkrijk aan. Dat koninkrijk zal op aarde duizend jaren duren. Daarna volgt een korte periode, waarvan niemand weet hoelang deze duurt (Matth. 24:36). Daarom is bij deze periode een ? geplaatst. Aan het eind van die periode zullen hemelen en aarde vergaan (zie bijvoorbeeld 2 Petr. 3:10, Openb. 20:11; 21:1).

Tot zover de korte toelichting op het schema van pag. 4.

Wij leven nu in de tijd, waarin Christus Zijn gemeente opbouwt (de 5^e bedeling). Deze periode begon bij de opstanding van Christus en loopt tot het moment, dat de gemeente naar de hemel wordt opgenomen. Deze vijfde periode is bijna ten einde. De gelovigen uit de Bijbelse tijd verwachtten echter ook de komst van de Heer in de lucht, om Zijn gemeente thuis te halen. Als het goed is, leven we namelijk dagelijks vanuit dié verwachting. We zien uit naar de komst van de Heer, waarbij we Hem mogen zien in al Zijn heerlijkheid. Wat een dag zal dat zijn!

De Heer wijdt Zich nu aan Zijn werk ten behoeve van Zijn lichaam, de gemeente. De Heer heeft het in Joh. 17:9 zó verwoord:

“Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw.”

Soms schrikken gelovigen, als ze lezen, dat de Heer niet voor deze wereld bidt. Alles, wat voor de wereld nodig was om te doen, dat hééft Hij gedaan! De Heer is nu niet bezig met deze wereld en gelovigen zouden dat dus evenmin behoren te doen. De Heer bidt nu voor degenen, die God de Vader aan de Zoon gegeven heeft (vgl. Rom. 8:27,34).

Joh. 17:14-16:

14 Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij **van** de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben.

15 Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.

16 Zij zijn niet **van** de wereld, gelijkewijs Ik van de wereld niet ben.

De Heer zegt hier, dat Hij ons Zijn Woord heeft gegeven. Hij zegt hier tot tweemaal toe, dat wij als gelovigen niet van de wereld zijn. We leven nog wel in deze wereld, maar we behoren feitelijk niet meer bij deze wereld. We leven matig, rechtvaardig en Godzalig in deze wereld en hebben hier nog een taak: de blijde boodschap verkondigen aan een gevallen, zondige mensheid. We mogen mensen, die de Here Jezus Christus nog niet kennen, uitnodigen om (net als wij) een kind van God te worden; uit genade en op grond van geloof. Wie dié keus maakt, wordt uit de macht van de duisternis getrokken en overgezet in het koninkrijk van Gods geliefde Zoon (Kol. 1:13). In onze dagen is dat een hemels koninkrijk. Wanneer de Here Jezus Christus is wedergekeerd, zal Hij het koninkrijk ook op aarde oprichten.

Deze waarheden worden door Paulus o.a. in de brief aan Efeze uiteengezet. In de eerste studie hebben we gezien, dat de Here Jezus Christus als Hoofd boven alle dingen gezet is en dat Hij als Hoofd aan de gemeente gegeven is (Ef. 1:20-22). Christus is het Hoofd en de gemeente is Zijn lichaam. Dat lichaam bestaat uit vele leden en wij zijn allen door één Geest in één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13-18). Door wedergeboorte zijn we één geworden met Christus; onlosmakelijk met Hem verbonden.

We zullen enkele zaken bekijken i.v.m. de taak van de Heer m.b.t. de gemeente.

Ef. 5:22-27:

22 Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig, gelijk aan den Heere;

23 Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is; en Hij is de Behouder des lichaams.

24 Daarom, gelijk de Gemeente aan Christus onderdanig is, also ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles.

25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven;

26 Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord;

27 Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.

We hebben reeds gezien, dat Hij Zijn eigen volk reinigt, opdat het ijverig zou zijn in goede werken (Tit. 3). Gelovigen zijn verlost van de zonde en de zonden. Wie gewassen is, is geheel rein (Joh. 13:10). Het enige, wat nodig is, is dat onze voeten gewassen worden. De voeten hebben met de levenswandel te maken. We leven nog in een zondige wereld en worden dus met zonden geconfronteerd; van onszelf en van anderen. We leven nog in een sterfelijk, zondig lichaam. We kunnen zelf dus ook nog zondigen. Omdat we nog met zonden geconfronteerd worden, reinigt de Heer onze voeten (de voetwassing; Joh. 13:1-17). Hij is onze Koning, maar ook onze Hogepriester, Die voor ons bidt en pleit. Hij reinigt Zijn volk (Hebr. 2:17).

De Heer is het Hoofd van de gemeente en Hij behoudt (onderhoudt) Zijn lichaam. Zoals ons hoofd de zaken van ons lichaam bestuurt, zo bestuurt Christus Zijn lichaam (als het goed is). Hij doet dat door Zijn Woord en door de werking van de Heilige Geest.

De gelovige vrouw zou aan haar man onderdanig zijn. Dit is een afspiegeling van de relatie tussen Christus en Zijn gemeente. De gemeente behoort onderdanig te zijn aan haar Hoofd, Christus. Vervolgens wordt tegen de gelovige mannen gezegd, dat zij hun eigen vrouwen behoren lief te hebben, zoals Christus de gemeente liefheeft en Zich voor haar heeft overgegeven. Hier staat nadrukkelijk, dat Christus Zich voor de gemeente heeft overgegeven; niet voor de wereld. De Heer hééft Zich wel voor de wereld overgegeven, maar dat staat hier niet! De Heer heeft Zich t.b.v. de wereld overgegeven toen Hij aan het kruis werd genageld. Joh. 3:16:

“Want alzo lief heeft God **de wereld** gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Dit wijst op het werk, wat de Here Jezus t.b.v. de wereld gedaan heeft. Sinds Zijn opstanding en verheerlijking aan de rechterhand Gods doet Hij een ànder werk. Sinds de opstanding heeft de Here Jezus Christus Zich overgegeven t.b.v. Zijn lichaam, de gemeente. Hij wijdt Zich nu aan de opbouw van Zijn lichaam, de gemeente. Dat is Zijn eigen volk; een hemels volk.

Vervolgens staat er, dat Hij haar heiligen zou; haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord. De eindbestemming van de gemeente is, dat Hij haar heerlijk voor Zich zal stellen; zonder vlek of rimpel. De Heer reinigt en heiligt de gemeente, opdat zij heilig en onberispelijk zal zijn. Daartoe zei de Heer al in Joh. 17:17:

“Heilig ze in Uw Waarheid; Uw Woord is de Waarheid.”

Door het Woord van God worden wij geheiligd. Dit heeft betrekking op onze levenswandel. De Heer vormt ons en voedt ons op en leert ons om waardig onze roeping te wandelen. De Heer leert ons om God te dienen, zoals het Hem behaagt. Het is niet de bedoeling, dat wij zelf onze weg bepalen.

Er was eens een voorganger, die zei: “Ik heb een visie”. Het is mooi om een visie te hebben, maar zijn visie was niet in overeenstemming met de Bijbel. Hij had een visie en God moest hem maar even helpen, om die visie te verwezenlijken. Het is precies andersom: God heeft een visie, een plan. We zouden het als een voorrecht moeten beschouwen, dat wij Hem mogen dienen. Daartoe moet je wel een gelovige zijn (tot de gemeente behoren).

Als Hoofd wijdt Christus Zich nu aan de opbouw en reiniging van de gemeente, Zijn lichaam. Dat lichaam is nog niet voltallig. Bij de opstanding is het Hoofd opgewekt. Bij een normale geboorte wordt eerst het hoofdje geboren en volgt het lichaam van de baby daarna. Zo is het ook met dit geestelijke lichaam: het Hoofd, Christus, is opgestaan, als Eerstgeborene uit de doden. Zijn lichaam is een gemeente van eerstgeborenen, die in de hemel opgeschreven zijn (Hebr. 12:23). Het lichaam van Christus wordt in onze bedeling opgebouwd, gevormd. Als het lichaam compleet is, zal het worden opgenomen in de wolken (1 Thess. 4:13-18). Het gehele lichaam (compleet) wordt in Ef. 4:13 “de volheid van Christus” genoemd. Ef. 4:11-13:

11 En Dezelfde (*de Heer*) heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars;

12 Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw van des lichaams van Christus;

13 Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;

In de begintijd van de gemeente traden apostelen en profeten op. Zij zijn de fundamenteleggers van de gemeente (Ef. 2:20). Zij spraken over de Here Jezus Christus, Die het Fundament is van de gemeente. Hij heeft ook evangelisten en herders, namelijk leraars gegeven. Hier worden vier groepen genoemd (er staat viermaal “sommigen”). Evangelisten zijn er ten behoeve van de kwantitatieve groei van de gemeente, opdat er mensen aan de gemeente worden toegevoegd. Ze brengen de blijde boodschap aan mensen in deze wereld, opdat ze tot geloof zouden komen en een kind van God zouden worden. Wie die boodschap aannemen, worden toegevoegd aan het lichaam van Christus. Herders, namelijk leraars, verzorgen binnen de gemeente de kwalitatieve groei. Dat wil zeggen: ze zorgen voor de geloofsopbouw en ze werken op tot dienst aan God.

De apostelen, profeten, herders en leraars zijn aan de gemeente gegeven toe volmaking der heiligen, tot het werk der bediening en tot opbouw van het lichaam van Christus. Het einddoel staat in vers 13: de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon van God. Dan is het lichaam een volkomen man, de volheid van Christus. De gemeente is namelijk de vervulling van Christus (Ef. 1:23). Wanneer dat vervuld is en de gemeente voltallig is (m.a.w.: als de teentjes geboren zijn; in het beeld van de gewone geboorte), dan vindt de opname van de gemeente plaats. Dat is de volheid van Christus.

Het moment van de opname wordt in Ef. 4:30 “de dag der verlossing” genoemd. We zijn door de Heilige Geest verzegeld tot die dag. We zijn reeds verlost van de macht van de zonde en de dood. We verwachten echter nog de verlossing van ons lichaam (Rom. 8:23). Dan vindt ook de zoonstelling plaats. Hier wordt gesproken over “de dag der verlossing”. Elders wordt het “de dag van Christus” genoemd (Fil. 1:6,10), waarin Hij Zich openbaart. De eerste groep, waaraan Hij Zich openbaart, is (in de nabije toekomst) de gemeente. We zullen Hem zien, gelijk Hij is en we zullen Hem gelijk wezen (1 Joh. 3:2).

Vanaf het moment van de opname zullen we altijd met Christus zijn (1 Thess. 4:17). Dat is nu ook al zo, want we zijn met Christus geplaatst in de hemel (Ef. 2:6). Dan zullen we ook lichamelijk met Hem verbonden zijn. Dan zijn Hoofd en lichaam verenigd. Dan zullen we ook betrokken zijn bij het werk, wat Hij in de tijd van Zijn wederkomst zal doen. Kol. 3:4:

“Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.”

Tot dit moment geeft de Heer ons de gelegenheid, om Hem te leren kennen en Hem te dienen. Hij leert en onderwijst ons.

Het woord “gemeente” is de vertaling van het Griekse woord “ecclesia”. Dit woord betekent “zij, die eruit geroepen zijn”. Het slaat op mensen, die uit de wereld geroepen/getrokken zijn. Gelovigen zijn geroepen van Jezus Christus, geliefden van God en geroepen heiligen (Rom. 1:6,7). Kol. 1:13:

“Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde;”

Dit is een hemels koninkrijk (2 Tim. 4:18). Gal. 1:4 zegt:

“Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader;”

Wij zijn uit deze tegenwoordige, boze wereld (letterlijk: eeuw) getrokken; door het geloof. Vanaf dat moment behoren we tot Zijn volk, de gemeente.

De gemeente begon op de dag van de opstanding van de Here Jezus Christus. Kol. 1:17,18:

17 En Hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door Hem;
18 En Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der Gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.

“Hij” wijst terug op vers 13: de Zoon Zijner liefde. In Hem hebben wij de verlossing, namelijk de vergeving der zonden. Hij is vóór alle dingen en alle dingen bestaan tezamen dóór Hem. Hij is het Hoofd van het lichaam, namelijk de gemeente. Hij is het Begin, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle de Eerste zou zijn. Hij werd de Eerstgeborene toen Hij opstond uit de doden. Hij is het Hoofd van het lichaam. Hoofd en lichaam vormen één geheel. Het beginpunt van de gemeente is dus bij de opstanding van Christus, want toen verscheen het Hoofd. Een ieder, die gelooft in die levende Heer, maakt deel uit van Zijn lichaam. Wij zullen met Christus geplaatst worden in de hemel; delend in Zijn heerlijkheid. Dit gaat ons voorstellingsvermogen ver te boven!

Paulus gaat in Kol. 1:24 verder met:

24 Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;
25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;

26 Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen;

27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid;

Het woord “bedeling” heeft met een bepaalde fase in het heilsplan van God te maken. In Ef. 3:2 krijgt onze bedeling nog een toevoeging: “de bedeling der genade Gods”. Dat is de vijfde fase in het heilsplan van God. Het wordt ook “de gemeenschap (= bedeling) der verborgenheid” genoemd in Ef. 3:9. Daar wordt hier in Kol. 1 door Paulus ook op gewezen: “... de verborgenheid, die verborgen is geweest vanaf de eeuwen vanaf alle geslachten (letterlijk), maar nú geopenbaard is aan Zijn heiligen. Heiligen zijn gelovigen. God heeft aan gelovigen bekendgemaakt, wat de rijkdom der heerlijkheid van die verborgenheid is: Christus, de Hoop der heerlijkheid.

God werkt in onze bedeling in het verborgene. Gelovigen willen graag van alles zien, maar er valt niets te zien. De Here Jezus zei het al tegen Thomas (Joh. 20:29):

“Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.”

De zichtbare dingen vinden pas weer plaats als de Heer wederkomt om Zijn koninkrijk op aarde op te richten. Dan zal de Heer Zijn heerlijkheid betonen. De Heer heeft gezegd, dat Hem alle macht is gegeven in hemel en op aarde (Matth. 28:18). Daar zien we nu echter niets van, zoals in Hebr. 2:8 staat.

Als u om u heen kijkt, wéét u, dat de Heer niets doet in deze wereld. Er is nu geen vrede of rust in deze wereld. Dat komt pas, wanneer de Heer Zijn koninkrijk op aarde zal hebben opgericht. God doet nu een werk in het verborgene. Hij trekt mensen uit deze wereld en plaatst ze in Zijn hemels koninkrijk (onzienlijk). De Heer doet nu een werk ten behoeve van de gemeente. Daartoe heeft Hij Zich overgegeven als onze Hogepriester, Die ons reinigt en heiligt. Wanneer de gemeente voltooid is en is opgenomen naar de hemel, zal God Zijn werk m.b.t. Israël en de andere volkeren ter hand nemen.

We hebben reeds gezien, dat de Heer niet voor deze wereld bidt. Hij doet momenteel niets ten behoeve van de wereld, want Hij werkt in het verborgene; ten behoeve van de gemeente. Dit is meteen het antwoord op de vraag, die soms gesteld wordt: “Als God liefde is, waarom gebeuren er dan zulke vreselijke dingen in de wereld? Waarom doet Hij er niets aan?”. Wat de liefde betreft: God hééft alles gedaan! Hij zond Zijn eniggeboren Zoon, Die voor ons de dood is ingegaan. Hij is opgestaan en sindsdien biedt God ieder mens genade aan; op grond van geloof. Wij zien nu niets van het werk Gods, omdat God nu een verborgen werk doet ten behoeve van de gemeente. Hij wijdt Zich nu aan de roeping en de opbouw van de gemeente.

We gaan nu naar Joh. 17, waar we hiervoor al even bij hebben stilgestaan.

Joh. 17:6:

“Ik heb Uw Naam geopenbaard den mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard.”

Als u dit vers leest, zou het u op moeten vallen, dat het hier niet om alle mensen gaat. Het gaat om de mensen, die God, de Vader, aan de Zoon gegeven heeft. Het zijn degenen, die het Woord van God bewaren. Dat zijn gelovigen! Zij vormen de gemeente.

Joh. 17:9:

“Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw.”

Het gebed van de Heer is bestemd voor gelovigen; niet voor de wereld.

Joh. 17:14-17:

14 Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben.

15 Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.

16 Zij zijn niet van de wereld, gelijkwijs Ik van de wereld niet ben.

17 Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid.

De Heer bidt niet, dat wij uit de wereld worden weggenomen. Dat gebeurt namelijk pas bij de opname van de gemeente. De Heer bidt wel, dat God ons bewaart van de boze. Dat is een omschrijving voor de satan, de duivel.

Hier staat tweemaal, dat wij niet VAN de wereld zijn, omdat de Here Jezus Christus niet VAN de wereld is.

Joh. 17:18:

“Gelijkerwijs Gij Mij gezonden hebt in de wereld, also heb Ik hen ook in de wereld gezonden.”

De Heer werkt niet in de wereld, maar Hij heeft wel een taak voor ons: uitgaan om de blijde boodschap van redding door geloof in Hem te verkondigen.

Joh. 17:20:

19 En Ik heilige Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.

20 En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen.

De Heer heiligt Zichzelf voor hen (gelovigen). “Heiligen” betekent: zichzelf in een bijzondere positie plaatsen. Hij zondert Zich van het ene af, om Zich aan het andere te wijden. Wij zijn geheiligd in Christus; afgezonderd van het goddeloze denken van deze wereld en toegewijd aan God. De Heer heiligt Zich, opdat wij geheiligd mogen worden in Waarheid. In Joh. 17:17 stond al, dat het Woord van God de Waarheid is. Wij worden dus geheiligd door het Woord der waarheid. Dit hebben we ook reeds in Ef. 5:26 gelezen. Wanneer dat voltooid is, zal de gemeente opgenomen worden, om voor altijd bij de Heer te zijn.

De Heer bad in het bijzonder voor de discipelen van Zijn dagen. Hij doet het ook voor degenen, die door hun prediking (en daarna door de prediking van anderen) tot geloof zullen komen.

We bladeren door naar 1 Kor. 1:7-9:

7 Alzo dat het u aan gene gave ontbreekt, verwachtende de openbaring van onzen Heere Jezus Christus.

8 Welke God u ook zal bevestigen tot het einde toe, om onstraffelijk te zijn in den dag van onzen Heere Jezus Christus.

9 God is getrouw, door Welken gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onzen Heere.

In Titus lazen we, dat we de hoop en verschijning van onze grote God en Zaligmaker, Jezus Christus, verwachten. Hier staat, dat wij de openbaring van onze Here Jezus Christus verwachten. Hij is nu namelijk verborgen. De Heer zàl Zich openbaren. De eerste groep aan wie Hij Zich zal openbaren, is de gemeente; bij de opname van de gemeente. Dit wordt hier “de dag van onze Here Jezus Christus” genoemd. Dat is de dag der verlossing.

Tot die tijd worden we opgeroepen om gemeenschap te hebben met Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer. Dit betekent, dat we zouden leven in gemeenschap met de Heer. Dat kan alleen via het Woord van God. Daaruit onderwijst Hij ons, door de Heilige Geest. Daardoor groeit de band met onze Heer, wat hier “gemeenschap” genoemd wordt.

Daar ontbrak met nogal aan bij de gemeente te Korinthe, zoals uit de brieven van Paulus blijkt, die hij aan hen schreef. Ze waren vleselijk en niet geestelijk; nog jonge kinderen in Christus (1 Kor. 3:1). Het is echter de bedoeling, dat we opgroeien tot volwassenheid. We dienen op te groeien tot een volkomen man, waarna de opname van de gemeente plaats zal vinden.

Er zijn een aantal Schriftplaatsen, die dit in het bijzonder beschrijven.

Fil. 3:20,21:

20 Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus;

21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

“Onze wandel” kan ook vertaald worden met “ons burgerschap”. Als Hij uit de hemel komt, zal Hij ons vernederd lichaam veranderen, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam.

1 Thess. 1:9,10:

9 Want zijzelf verkondigen van ons, hoedanigen ingang wij tot u hebben, en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen;

10 En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Denwelken Hij uit de doden verwekt heeft, namelijk Jezus, Die ons verlost van den toekomenden toorn.

“Zijzelfen” slaat op de gelovigen in Macedónië en Acháje (vs. 8). Het doel van de bekering staat hier prachtig verwoord: om de levende en waarachtige God te dienen. God Zelf maakt ons bekwaam, om Hem te kunnen dienen (2 Kor. 3:5).

Wij zouden Zijn Zoon uit de hemel moeten verwachten, die Hij heeft opgewekt uit de doden. De Here Jezus Christus verlost ons van de toekomstige toorn. Die toorn komt tot uiting in de grote verdrukking, die in de tweede helft van de 70ste jaarweek over de staat Israël zal komen. Die toorn blijkt ook, wanneer de grote verdrukking over de rest van de wereld zal komen. Die toorn komt niet over de gemeente, want wij verwachten Zijn Zoon uit de hemelen. Tot die tijd dienen wij Hem. Dat hoort altijd samen te gaan: dienen en verwachten!

Er zijn christenen, die geen benul hebben van wat er in de toekomst zal gaan gebeuren. Ze weten niets van het heden en de toekomst van de gemeente. Dergelijke christenen dienen de Heer meestal niet; daar hebben ze ook geen enkel belang bij. Ze zijn allang tevreden, wanneer ze behouden zijn. De Heer heeft ons echter behouden, opdat we Hem zouden dienen. Dan hebben we een levende verwachting en zien we uit naar Zijn komst.

1 Thess. 2:19:

“Want welke is onze hoop, of blijdschap, of kroon des roems? Zijt gij die ook niet voor onzen Heere Jezus Christus in Zijn toekomst?”

Paulus had hoop. Dat is voor de toekomst, want hoop, die gezien wordt, is geen hoop (Rom. 8:24). Verwachting leidt tot blijdschap. Hier wordt gesproken over de kroon des roems, die Paulus verwacht. Er is ook sprake van de kroon der rechtvaardigheid (2 Tim. 4:8), de kroon der heerlijkheid (1 Petr. 5:4) en de kroon des levens (Openb. 2:10). Het is een beloning voor de trouwe dienst aan de Heer. Die kronen zijn voor Paulus weggelegd en voor allen, die de verschijning van de Heer hebben liefgehad.

Hier wordt gesproken over de kroon des roems, die gelovigen zullen ontvangen, wanneer ze de Heer gediend hebben in de toekomst van onze Here Jezus Christus. “Toekomst” is de vertaling van het Griekse woord “parousia”. Dit woord wijst op de lichamelijke én zichtbare verschijning van de Heer op aarde. Die parousia begint bij de opname van de gemeente en eindigt, wanneer Israël en ook de andere volkeren aan Christus zijn onderworpen.

Die opname van de gemeente vinden we in 1 Thess. 4:13-19 beschreven:

13 Doch, broeders, ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen, die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, gelijk als de anderen, die geen hoop hebben.

14 Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, weder brengen met Hem.

15 Want dat zeggen wij u door het Woord des Heeren, dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zijn.

16 Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan;

17 Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.

18 Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.

De mens heeft van nature geen hoop (vs. 13). Wanneer hij gestorven is, is er geen hoop meer. Een gelovige heeft altijd hoop. Ons leven is maar kort. Wanneer we sterk zijn, worden we zeventig of tachtig jaar (Ps. 90:10). Wij hebben de hoop van het eeuwige leven, maar een on-

gelovige heeft die hoop niet. Er zijn mensen, die in de wereld bekend zijn. Het is veel belangrijker, of men bij God bekend is. Als God ons kent, zijn we een kind van God en is het met de dood niet afgelopen. Er zijn gelovigen, die ontslapen; soms op jonge leeftijd. Dit geeft veel verdriet. Toch is er hoop; voor de gelovige én voor de nabestaanden (als het gelovigen zijn). We vinden troost, omdat we weten, dat we elkaar zullen terugzien. Voor gelovigen is de dood geen eeuwige scheiding. Daarom hebben wij niet zo'n intense droefheid als ongelovigen.

Vervolgens wordt uitgelegd hoe e.e.a. in zijn werk zal gaan. Wanneer wij geloven, dat de Heer Jezus is gestorven en opgestaan, dan zal God degenen, die ontslapen zijn, door Jezus brengen, samen met Hem (letterlijk vertaald). Wij, die levend overblijven tot de toekomst (opnieuw "parousia") van de Heer, die zullen niet (geenszins) vóórkomen degenen, die ontslapen zijn.

Meestal wordt dit gedeelte verklaard als "de jongste dag"; het einde van de heilsgeschiedenis. Dat kan echter niet, want de parousia slaat op een beperkte periode in het heilsplan van God. Het wijst niet op het einde van de heilsgeschiedenis. De parousia beslaat de periode vanaf de opname van de gemeente tot aan de duizend jaren. Na de parousia verlopen er nog duizend jaren én de korte tijd, die na de duizend jaren verloopt. Daarna vergaan hemelen en aarde pas (zie schema op pag. 4). Deze periode duurt veertig jaren, waar ook de 70ste week van Dan. 9 in valt.

Er wordt hier over twee groepen gesproken: een groep ontslapenen en een groep, die levend overblijft tot de parousia des Heren. De groep ontslapenen is de grootste groep. Deze bestaat uit alle gelovigen, die sinds de opstanding van Christus tot het moment van de opname, zijn ontslapen. De groep, die levend overblijft, bestaat uit gelovigen, die op het moment van de opname van de gemeente nog in leven zijn. Met ons aarde lichaam kunnen we de hemel niet binnengaan. Ons lichaam moet veranderd worden. Dat gebeurt ook, zoals we al in Fil. 3 hebben gelezen: Hij zal ons vernederd lichaam veranderen en gelijkmaken aan Zijn verheerlijkt lichaam.

De Heer Zelf zal met een geroep, met de stem van de aartsengel en met een bazuin van God nederdalen vanaf de hemel. Hier staat feitelijk driemaal hetzelfde omschreven. De Heer is de Aartsengel en Hij is God. Hij roept, Hij laat Zijn stem horen en de bazuin klinkt. Hij zal nederdalen. Dit hebben ze ook reeds in Fil. 3 gelezen: wij verwachten de Heer uit de hemelen. Ook in 1 Thess 1 lasen we het al: wij verwachten Zijn Zoon uit de hemelen, Die ons verlost van de toekomstige toorn.

Degenen, die in Christus ontslapen zijn, zullen eerst opstaan. Dit slaat op alle gelovigen, die sinds de opstanding van Christus zijn gestorven zijn. Het gaat om ontslapenen, die tot het lichaam van Christus, de gemeente, behoren. Dit is namelijk een gemeentelijke brief. Het slaat dus níét op alle doden!

De ontslapenen in Christus zullen eerst opstaan. Daarna zullen degenen, die levend overblijven tot de parousia, tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heer tegemoet in de lucht. Beide groepen worden verenigd en gaan gezamenlijk (én tegelijkertijd) de Heer tegemoet in de wolken en in de lucht. We gaan dus omhoog.

Het woord "opnemen" is hier zwak vertaald. Het woord wordt ook vertaald met "roven" of "wegrukken". Het gaat met kracht en soms zelfs met geweld gepaard. Hier zou het ook beter met "wegrukken" kunnen worden vertaald. Het gaat met kracht gepaard en ook plotseling.

Het woord “tegemeet gaan” geeft een beweging weer naar beide kanten. Paulus ging bijvoorbeeld vanuit de gevangenschap op weg naar Rome. Hij kwam in Italië aan en er kwam een gezantschap van gelovigen uit Rome hem tegemoet (Hand. 28:14,15). Paulus ging de ene kant op en zij kwamen hem tegemoet. Onderweg ontmoetten ze elkaar en ze gingen gezamenlijk op weg naar Rome. Dit is ook de gedachte m.b.t. de opname. De Heer daalt neder uit de hemel en wij gaan Hem tegemoet in de wolken/lucht. We ontmoeten elkaar ergens in de hemel. Waar we naartoe gaan, is duidelijk: naar de hemel! In Openb. 12:5 staat hetzelfde Griekse woord, wat in 1 Thess. 4 met “opnemen” is vertaald. Openb. 12:4,5:

4 En zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, opdat hij haar kind zou verslinden, wanneer zij het zou gebaard hebben.

5 En zij baarde een mannelijken zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon.

In Openb. 12 hebben we te maken met een vrouw, die zwanger is. Er is dreiging van de draak, de duivel (Openb. 12:9). Er is een toenemende dreiging van de tegenstander merkbaar, naarmate de dag van de opname naderbij komt. Het kind wordt niet verslonden. De gemeente wordt bewaard van de boze. Die mannelijke zoon is een omschrijving voor Christus met Zijn gemeente.

Hier is het Griekse werkwoord (harpazo) niet met “opnemen” vertaald, maar met “wegrukken”. De gemeente wordt weggerukt tot God en Zijn troon. In 1 Thess. 4 is dat omschreven als “opgenomen in de wolken, de Heer tegemoet in de lucht”. We ontmoeten elkaar ergens in de hemel en gaan vervolgens naar God en Zijn troon. Die troon staat in de derde hemel (2 Kor. 12:2). Feitelijk zijn we nu reeds met Christus gezet in de hemel (Ef. 2:6). Daarom gaan we daar ook naartoe.

“Wij die levend overgebleven zijn” (1 Thess. 4:17) is een omschrijving van de gelovigen, die op het moment van de opname nog in leven zijn. Wat gebeurt er met ons? Dat wordt niet vermeld, maar er wordt wel vermeld, dat we tezamen met de opgestane ontslapenen worden opgenomen/weggerukt. 1Kor. 15:51-53:

51 Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden;

52 In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.

53 Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen.

1 Kor. 15 spreekt in zijn geheel over de opstanding. Paulus betoogt nadrukkelijk, dat de Here Jezus Christus op de derde dag is opgewekt. Hij is de Eersteling dergenen, die ontslapen zijn (1 Kor. 15:20). Daarom hebben wij als gelovigen hoop, want ontbonden te worden en met Christus te zijn, is verreweg het beste (Fil. 1:23). Wie ontslaapt, gaat naar de Heer. Op het moment van de opname zullen de graven open gaan, als manifestatie van Gods almacht.

Paulus vertelt hier een verborgenheid. Het gaat om een verborgen aspect van de opstanding. De verborgenheid is een begrip, wat wijst op een bepaalde periode. Die periode begint bij de

opstanding van Christus en loopt door tot de verborgenheid vervuld is. Dat is bij de zevende bazuin (Openb. 10:7). De zevende bazuin omschrijft de onderwerping van alle koninkrijken in deze wereld aan de Heer en aan Zijn Christus. Dit is bij het begin van het geopenbaarde koninkrijk van Christus op aarde, de duizend jaren (zie ook Openb. 11:15). Eén aspect van die verborgenheid wordt hier omschreven i.v.m. de opstanding.

Dit houdt tevens in, dat deze verzen niet spreken over de jongste dag, hoewel dit de gebruikelijke verklaring is. Dat kan niet, want het is een aspect van de verborgenheid Gods en die eindigt vóór de aanvang van de duizend jaren. De jongste dag laat dan nog ruim duizend jaren op zich wachten. Wat hier omschreven wordt, moet derhalve plaatsvinden in de periode tussen de opstanding van Christus en de aanvang van de duizend jaren.

De brief van Paulus aan Korinthe is een gemeentelijke brief. Hij zegt, dat we niet allen zullen ontslapen, maar dat we wel allen zullen veranderd worden. Hier staat, dat we niet allen ontslapen en in 1 Thess. 4 staat, dat er een groep is, die levend overblijft. Dit gaat over dezelfde personen, want degenen, die levend overblijven, zijn dus niet ontslapen. Alle gelovigen zullen veranderd worden. Dit woord “veranderen” heeft de strekking van “compleet vervangen”, “compleet vernieuwen”. Zo’n verandering/vernieuwing/vervanging zal zelfs met deze gehele schepping (hemel en aarde) plaatsvinden.

Wat er gebeurt, wordt vervolgens verteld. Wij worden in een punt des tijds veranderd. Letterlijk staat er “in een atoom”. Het woord “atoom” betekent “ondeelbaar”, “niet te snijden”, “niet te verdelen”. Het gebeurt in een ogenblik. Vroeger was dit ook de betekenis: in de blik van een oog. De Engelsen hebben de uitdrukking “in a twinkling of an eye”. Het gaat zo snel als wij met onze ogen kunnen knippen. Die verandering vindt dus heel snel plaats.

Dit gebeurt bij de laatste bazuin. Dit is de laatste bazuin m.b.t. de gemeente. In Openbaring volgen na de opname van de gemeente nog wel bazuinen, maar die hebben geen betrekking op de gemeente. Bij het begrip “laatste” dienen we ons altijd af te vragen: “Voor wie is het de laatste?”. Hier gaat het om de laatste bazuin m.b.t. de gemeente.

De bazuin zal slaan en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden. Vanuit 1 Thess. 4 weten we, dat het gaat om degenen, die in Christus ontslapen zijn. Het gaat hier dus niet over alle doden! Het gaat om een opstanding UIT de doden. Er blijven ook doden achter. Degenen, die niet tot de gemeente behoren, zullen niet worden opgewekt.

Wij zullen veranderd worden. In vers 51 stond, dat we allen veranderd zullen worden. Het gaat hier om de opstanding en de verandering van het lichaam van de gelovige. Wat die verandering inhoudt, staat er gewoon achter: het verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen en het sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. Het gaat om verandering van vergankelijk naar onvergankelijk en van sterfelijk naar onsterfelijk. Dat komt, omdat wij als gelovigen eeuwig leven hebben ontvangen; in ons. We hebben een schat in een aarden vat (2 Kor. 5:7). Er komt een ander vat voor in de plaats, een onvergankelijk en onsterfelijk lichaam. Dat lichaam zal gelijkvormig zijn aan Zijn verheerlijkt lichaam (Fil. 3).

1 Kor. 15:54:

“En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.”

Wanneer wij onsterfelijkheid zullen hebben aangedaan, dan is de dood verslonden tot overwinning. Wat de gemeente betreft is dat dan voltooid. De dood is pas definitief weg, wanneer de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde gekomen zijn en het oordeel van de doden bij de grote witte troon heeft plaatsgehad (Openb. 20:11-15). Bij die gelegenheid worden de dood en het dodenrijk in de poel des vuurs geworpen. Hier gaat het om het moment, waarop de dood voor de gemeente volkomen verdreven is.

Paulus eindigt dit hoofdstuk in vers 58 met:

“Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.”

Wanneer we deze heerlijke toekomst kennen, is het eigenlijk vanzelfsprekend, dat we altijd overvloedig zouden zijn in het werk van de Heer. We zouden het “altijd” doen; niet alleen op zondag. Bovendien zouden we het “overvloedig” doen; niet een klein beetje, maar met volle overgave. Zolang we nog op aarde zijn, mogen we onze tijd besteden om de Heer te dienen. Wanneer we overvloedig zijn in het werk van de Heer, dan mogen we weten, dat onze arbeid niet ijdel (leeg) zal blijken te zijn. De Heer zal het op Zijn waarde schatten. Het werk, dat Hij door ons heen heeft kunnen doen, zal door Hem beloond worden.

Als u deel wilt hebben aan de roeping, opbouw en opname van de gemeente, dan dient u een gelovige te zijn. Neem de Heer in geloof aan! Alles in deze wereld heeft een bepaalde levensduur; een “houdbaarheidsdatum”. Dat geldt ook voor ieder mens. De mens is van nature vergankelijk, omdat we zondaren zijn. Maar..... de Here Jezus Christus biedt ieder mens eeuwig leven aan; uit genade en uitsluitend op grond van geloof. Dan is onze levensduur niet meer tijdelijk, maar die duurt tot in eeuwigheid.